



Pozdravujem Vás pán profesor, aj všetkých ostatných,

píšem Vám report z centra Filipa Neriho z Kisumu – Keňa za posledné tri mesiace júl, august a september. Počas tohto obdobia pribudlo asi 10 nových chlapcov, v centre sme mali vždy okolo 14 chlapcov vo veku od 10 do 18 rokov. Chlapcov nám prišlo viac ako 10, ale veľa z nich sa vrátilo späť na ulicu. Chlapci si totižto stále myslia, že keď sú mladí, môžu si robiť čo sa im zachce. Niektorí nevydržia ani dva dni. Vôňa lepu, na ktorom je väčšina nových chlapcov závislá, je viac ako všetko ostatné. V mnohom im nerozumiem, ale s tým sa nedá nič robiť. Títo chlapci musia spadnúť na samé dno, aby pochopili, že tadiaľ cesta nevedie. Nuž, ale pre niektorých to často býva už neskoro a na ulici zostanú zvyšok svojho krátkeho života. Prečo hovorím krátkeho života? Lebo väčšina s nich sa nedožije ani 30 rokov. Umierajú na choroby alebo ich jednoducho „zabijú za živa.“ Ak sa im podarí niečo ukradnúť a chytiť ich, majú to zrátané. Minulý týždeň chytili jedného zlodeja... Dali mu okolo pásu pneumatiku a zapálili. Dav ľudí sa iba prizeral, nikto nič neurobil. Je to smutné, ale takéto ľudské súdy sa tu vyskytujú dosť často.

Počas tohto dlhého obdobia sme mali samozrejme aj veľa domácich návštev našich chlapcov. Niektoré z nich stoja za spomenutie. Jedna táka návšteva bola u chlapca menom Silas, 13 r. Býva od Kisumu cca 40 km. Bolo to prvýkrát čo utiekol. Na ulici strávil len dva dni, potom pochopil, že tadiaľ cesta nevedie. Nieko si to neuvedomí ani po 5 rokoch. Keď sme prišli do ich skromného príbytku, tak sme tam našli ešte ďalších Silasových mladších súrodencov (až piatich). Pozerali na televízor ,ktorý bol zabalený do igelitu aby sa nezaprášil. Nevieť čo tam videli cez tie igelity ale vydávalo to veľký hluk. Mama ani otec doma neboli a deti boli samé. Potom prišiel sused a dal nám kontakt na ich mamu, ktorá pracovala pri jazere Viktoria, aby priniesla niečo pod zub. Ľudia sa tu živia rybolovom a pri jazere bol neznesiteľný smrad starých rýb. Nakoniec sme sa so Silasovou mamou skontaktovali a vyrazili k jazere. Zápach bol všade naokolo... až som dýchal len ústami. To čo sa stalo potom ma dojalo. Keď mama zbadala Silasa, rozbehla sa za ním. Bolo to ako vo filme. Kľakla si na kolená a začala ďakovať Bohu, že chlapec vrátil živý a zdravý. Plakala od radosti aj spolu s inými ženami, čo boli v tom čase pri jazere. Takéto privítanie som už dlho nevidel. Potom sme šli k nim domov, aby sme zistili viac. Prečo vlastne Silas utiekol z domu? Báł sa. Mal strach, že ho otec potrestá za to, že zbil mladšieho brata. Keď som sa vrátil v septembri naspať do Kene, tak sme k nim išli pozrieť ako sa Silas má. Keď máme takýchto chlapcov v projekte, tak sa ich snažíme pravidelne navštevovať a



Silasova mama keď ho uvidela.

zabezpečiť najmä to, aby chlapec chodil do školy. Silasa sme našli doma, lebo ho učiteľ poslal chlapca po peniaze, ktoré si škola pýta od rodičov. Tento školský rok sa už blíži ku koncu a jeho rodičia nezaplatili ani cent, lebo nemajú. Školské poplatky sme Silasovi a aj jeho bratovi zaplatili. Dali sme mu ešte novú tašku do školy a školské potreby.

Niekedy sa stáva, že aj rodičia si dokonca prídu do centra pre svoje stratené deti. V júli to bolo 2x a zhodou okolností sa tí chalani obaja volajú aj rovnako – Briaton. Obidvaja sú aj v 8. triede na základnej škole. Akurát každý býva inde. Jeden cca 150 km od Kisumu a druhý je priamo z Kisumu.

Ešte spomeniem aspoň jednu domácu návštevu, chlapca menom Wiliam, 12 r. Chlapec býva v chudobných pomeroch s jeho otcom a mladšou sestrou. Matka od nich odišla už dávno, prečo...to sa už asi nedozvieme. Tento chlapec ušiel z domu už viackrát a akosi sa nevie usadiť. Je jeden z tých čo si myslia, že sú stále mladý a na školu majú čas. Wiliam je v 5. triede, čítanie a písanie mu robí riadny problém. Keď sme naposledy išli ku nim domov, tak nám počas jednej zástavky – išli sme pozrieť jedného chlapca, utiekol z auta. Chlapcovi čo zostal v aute s ním povedal, že ide na záchod. Keď som sa vrátil do Kisumu, tak som ho našiel sedieť pred bránou nášho centra. Do centra sme ho už nevpustili, lebo to s ním jednoducho nefunguje. Bude musieť padnúť až na dno, aby sa prebral. Poslednú návštevu, ktorú spomeniem je návšteva chlapca menom Ajub, 12 r. Tento chlapec je riadne číslo, až sa mi rozum niekedy zastavuje. Keď sme šli na domácu návštevu, tak nás namiesto domov zobral k jeho starkej, ktorá býva cca 60 km od ich domu. Myslel si, že ideme asi na výlet. Keď ho starká zbadala, príliš nadšená nebola. Potešila sa, že sme chlapca brali naspať do Kisumu. Nakoniec nadišiel čas a k Ajubovi domov sme sa pobrali v auguste. Chlapec býva s jeho otcom a ďalšími súrodencami. Po dohode s tatkom sme šli do školy a našli cestu, ako sa do školy zase pekne vrátiť. Chlapec je momentálne naspať v škole a musíme dúfať a modliť sa, aby to tak už zostalo. Treba mať nádej, že sa chlapec dokáže zmeniť a pochopiť, že takto cesta jednoducho nevedie. Treba mať nejaké pravidlá a povinnosti, ako napr. chodiť do školy, oprat' si uniformu, priniesť vodu. Bez toho to jednoducho nefunguje tak ako by malo.

V júli, keď som išiel domov sme mali demonštrácie aj dva-trikrát do týždňa. Všetko je pozatvárané a nič poriadne nefunguje. Ak by ste mali obchod a v ten deň ho otvoríte, tak vám ho demonštranti celý vykradnú a možno aj spália. Počas týchto nepokojov bolo zabitých 45 ľudí. Nepokoje boli kvôli neúprosnému zdražovaniu, ktoré v Keni máme. Vláda akoby zabudla na chudobnú spodnú vrstvu, ktorú v Keni tvorí milióny ľudí. Momentálne je situácia pokojná a dúfame, že aj naďalej bude. Keď som sa vrátil začiatkom septembra, opravili sme cestu, ktorá vedie z hlavnej cesty priamo k nášmu centru. Nie je to teda diaľnica, ale je to oveľa lepšie ako to bolo. Priviezli sa 4 autá piesku a kameňov. Vďaka dobrej duši sme kúpili vodnú nádrž 3500 l na zachytávanie dažďovej vody. Takže teraz máme už dve. A celá strecha je odvodnená, zozadu aj spredu. S chlapcami sme postavili aj nový základ, kde je nádrž postavená. Osadili ríny, stačí už iba čakať na dažď. Vďaka príspevku sme kúpili aj kosačku, ktorá centru veľmi pomôže s kosením trávi. Kúpili sme nové matrace, 6 kusov. Boli v dezolátnom stave. Dva zo 4 sme dostali zadarmo od majiteľa obchodu. Majiteľ obchodu je Ind menom Sures. Je to jeden najbohatších občan v Kisumu. Občas nám dá aj chlieb, mlieko, múku, fazuľu a iné veci, ktoré v centre veľmi potrebujeme.

Na konci júla som išiel na dovolenku domov. Vrátil som sa začiatkom septembra. Počas tohto času som sa s mnohými z Vás aj stretol a ďakujem



Britonova mama.



**Tetka Helena
Pavelkova 95r**

Vám za všetky rady, modlitby a finančné dary pre centrum Filipa Neriho. Oslávili sme aj 40-tku mojej švagrinej. V tomto čase zomrela naša dlhoročná podporovateľka pani Helena Pavelková (95), ktorá sa za mňa denne modlila, ale aj finančne podporovala. Veľmi pekne jej ďakujem za všetko a pozdravujem do neba.

Takže to by bolo v skratke všetko.

Veľmi pekne ďakujem Univerzite sv. Alžbety za ich stálu finančnú a duchovnú podporu.

Tak isto veľká vďaka patri všetkým jednotlivcom, ktorí nás podporujete.

Ďakujem.

God bless all.

Tomáš Rusňák



Nove madrace pre centrum.



Ajub 12ra jeho stareнка.



Ezekiel 17r z jeho stareňokov a detmi.



Rybárska žena pri jazere Viktoria



Dar od Dominiky...



Silasovi súrodenci...



Zrezujeme strom..



Nová vodná nádrž 3500 L



Nová kosačka-vyžínačka.



Vykopávanie kmeňa stromu.



Exam KCPE sa blíži...treba študovať.



Zvyčajne preplnené ulice v Kismu počas demonštrácií.



Chlapci miešajú beton na nový podstavec pre vodnú nádobu.



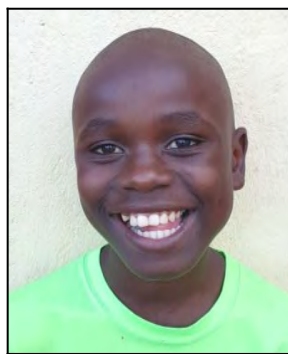
Na ceste z kostola sme sa zastavili u pána Suresa a dal nám dajake jedlo.



John Mark 15



Christofer 14



Briton 15



Briton 15



Steven 14

Fotky chlapcov ktorý prišli do centra Filipa Neriho v tomto období.



Nove topánky do školy...Briton



Oprava cesty do centra



Wiliam 13r aj jeho otec..chlapec ktorý nám utiekol z auta.



Bruno Omondy...Nový úbor do školy.



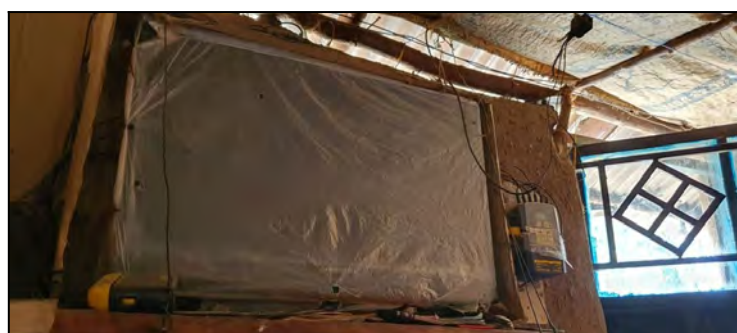
Jazero Viktoria...rybarska dedina.



Bývalí Seleziansky misionari..ktorý posobili Cad,Kena,Rusko-Sibir, Južný Sudan a Azerjbajdzan



Zeny pri jazere.



Televízor v igelite...



Sydney uiekol z domu,,priviedli sme ho na spät.



Slovenske cukriky ich chutia.



Treba vediet aj Bohu povedat'..Dakujem.



Ked je akcia na múku...



St Theresa centrum-Naivasha



Posledná večera pred odletom.



Vincent...platíme školne pre Ismael a riešime Jhonove problémy.



Soc.pracovníčka Pamela.



Skúšky vonku pod stromom.



Cukriky od Zuzky.